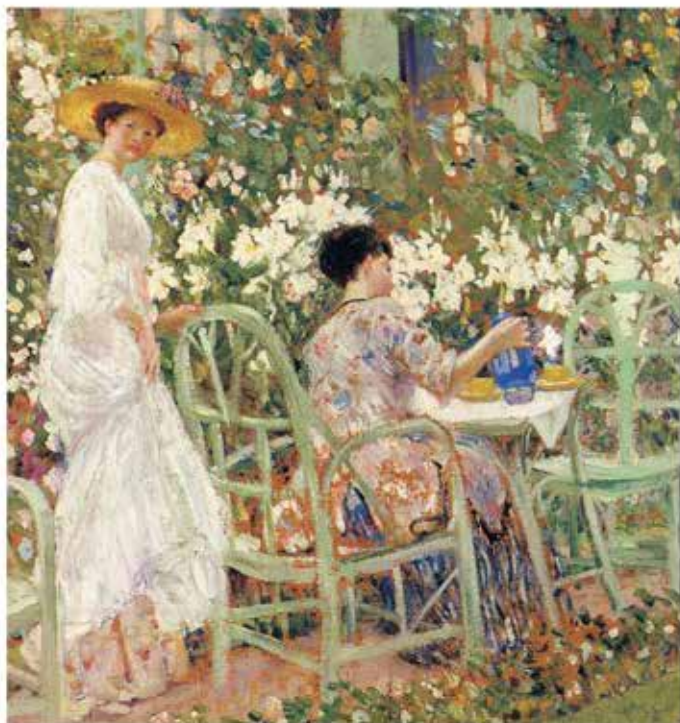

JANE AUSTEN

MANSFIELD
PARK

Çeviri: NİHAL YEĞİNOBALI

JANE AUSTEN
MANSFIELD
PARK

Can Klasik

Mansfield Park, Jane Austen

© 2008, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2008

7. basım: Ocak 2019, İstanbul

Bu kitabın 7. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3943-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750739439

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

JANE AUSTEN
MANSFIELD
PARK

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Nihal Yeğınobalı

Jane Austen'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Emma, 2007

Aşk ve Gurur, 2007

JANE AUSTEN, 1775'te İngiltere'de, Steventon'ın Hampshire kasabasında doğdu. Reading'deki Manastır Okulu'na gönderilen Jane, daha sonra eğitimini evde sürdürdü. Günün toplumsal ve siyasal olaylarından uzak, sıradan bir yaşam sürdü. Romanlarında işlediği yerler, karakterler ve konular, çevresindeki küçük toprak sahipleri ve taşralı din adamlarına özgü, köyden, komşulardan, taşra yaşamından oluşan bu dünyadan alınmaydı. Austen'in ilk romanı *Sağduyu ve Duyarlık* 1811'de yayımlandı. Bunu 1813'te *Aşk ve Gurur*, 1814'te *Mansfield Park*, 1815'te *Emma*, ölümünden sonra 1817'de *Northanger Manastırı* izledi. Austen, 1817'de sağlığı iyice bozulduğu için son yapıtı *Sanditon*'u yarım bırakmak zorunda kaldı. 18 Temmuz 1817'de öldü ve Winchester Katedrali mezarlığına gömüldü.

NİHAL YEĞİNOBALI, 1927'de Manisa'da doğdu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni bitirdikten sonra New York Eyalet Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi gördü. *Genç Kızlar* adlı ilk romanını, Vincent Ewing adını verdiği sözde Amerikalı bir yazarın imzasıyla yayımladı. 1950'de yayımlanan bu kitap, bir çeviri roman kandırmacısıyla yıllarca yeni basımlar yaptı, hâlâ da yapmaktadır. Ardından *Sitem*, *Mazi Kalbimde Bir Yaradır*, *Belki Defne*, *Gazel* adlı romanları ve *Cumhuriyet Çocuğu* adlı kitabını yayımladı. YeğİnObalı, çok sayıda yazarın klasik ve çağdaş yapıtlarını dilimize kazandırdı.

I

Otuz yıl kadar önce Huntingtonlu Miss Maria Ward, yalnızca yedi bin sterlin ağırlığı olduğu halde başına talih kuşu konmasıyla Northampton Eyaleti'nden, Mansfield Park malikânesinin sahibi Sir Thomas Bertram'ı kendisine âşık etti ve böylece bir "baronet" karısı konumuna yükselerek görkemli bir konak ve bol gelir sahibi olmanın tüm nimetlerine kondu. Bütün Huntington bu "kısmet" in parlaklığının söylentisiyle çalkalandı ve gelinin avukat olan kendi dayısı bile yeğeninin ağırlığının, böyle bir evliliği hak edebilecek miktardan en az üç bin sterlin noksan olduğunu kendi ağzıyla belirtti. Gelinin durumdaki bu yükselişten yararlanabilecek olan bir ablası, bir de küçük kız kardeşi vardı. En büyük Miss Ward'la Miss Frances'i en azından Miss Maria kadar güzel bulan dostları onların da aynı parlaklıkta birer voli vuracakları üstüne tahminler yürütmekten çekinmediler. Ama yazık ki bu yeryüzünde, zengin kocaya layık olan güzel kızlara yetecek sayıda varlıklı erkek bulunmadığı bir gerçektir. Miss Ward, beş-altı yıl bekledikten sonra Sir Thomas'ın dostu, hiç de zengin sayılmayacak olan Papaz Mr. Norris'le evlenmek zorunda kaldı. Miss Frances'in talihi ise daha kötü gitti. Abla Miss Ward'un yaptığı evlilik küçümse- necek bir şey sayılmazdı. Çünkü Sir Thomas, arkadaşını

Mansfield'ın papazlığına getirip iyi bir maaş bağlamıştı. Böylece Mr. ve Mrs. Norris mutlu evliliklerine yılda hemen hemen bin sterline yakın bir gelirle başladılar. Ama Miss Frances, halk deyimiyle "ailesine rağmen" evlendi ve eğitimsiz, parasız, görgüsüz bir bahriye teğmeni seçerek bu işi tam başardı! Herhalde bundan daha isabetsiz bir seçim yapamazdı. Sir Bertram genel olarak hak ve iyilik sever bir adamdı. Karısının bütün akrabalarını iyi durumda görmeyi hem kendisinin, hem de ailenin onurunu düşünerek istediği için Miss Frances'in çıkarlarını sağlamak amacıyla elinden geleni seve seve yapardı. Gelgelelim Frances'in kocasının öyle bir mesleği vardı ki ne yapılırsa boşunaydı. Sir Thomas, Bertram onlara yardım etmek için başka bir çare düşününceye kadar da iki kız kardeşin arası tamamen açılmış bulunuyordu. Bu, iki tarafın davranışlarının en doğal sonucuydu: Yakışksız evlenmeler aile içinde hemen her zaman böyle sonuçlara yol açar. Miss Frances, yeni adıyla Mrs. Price, gereksiz yere azar işitmek ve yararsız uyarımlar karşısında kalmamak için, nikâh olup bitinceye kadar ailesine bu konuda hiçbir şey yazmadı. Görülmedik derecede sakın ve tembel bir yaradılışa sahip olan Lady Bertram'a kalsa, kız kardeşini gözden çıkarıp bu konuyu bir daha hiç düşünmezdi. Gelgelelim ablası Mrs. Norris atılgan, tez canlı bir kadındı. Frances'e uzun ve öfkeli bir mektup yazıp yaptığı işin saçmalığını anlatarak bundan doğabilecek bütün kötü ve korkunç sonuçları belirtmeden içi rahat etmedi. Bunun üzerine Mrs. Price da gücenip kızmaktan geri kalmadı; acı üslubu iki ablasını da içine alan ve Sir Thomas Bertram'ın kibrini pek saygısız düşüncelerle betimleyen yanıtı, onunla ablaları arasındaki bütün ilişkilere, epey bir süre için son verirdi.

Oturdukları yerler birbirinden o kadar uzak, çevreleri o kadar bambaşkaydı ki, dargınlığı izleyen on bir yıl

içinde birbirlerinin varlığından haberleri olması bile olanaksızdı. Öyle ki Mrs. Norris, arada bir öfkeli bir tavırla, Frances'in bir çocuk daha dünyaya getirdiğini söylediği zaman Sir Thomas onun bunu nasıl olup da bilebildiğine şaşıyordu. On birinci yılın sonunda ise artık Mrs. Price'in herhangi bir dargınlık ya da kızgınlığı sürdürecektir, kendisine yardımını dokunabilecek tek bir akrabayı bile gözden çıkaracak hali kalmadı. Gitgide sayıları artan çocuklar, çürüğe çıkarılmasına karşın gevezelik ve iyi içki içme yeteneğinden bir şey yitirmemiş olan bir koca ve çok dar bir gelir Frances'in gençliğinde hiç umursamadan sırt çevirdiği akrabalarını yeniden kazanmak için heveslenmesine neden oldu. Böylece kadıncağız Lady Bertram'a bir mektup yazarak öyle derin pişmanlık ve üzüntülerden, öyle çok çocukla öyle az gelirden yakındı ki okuyanların barışma eğilimi duymamasına olanak yoktu. Frances dokuzuncu doğumuna hazırlanıyormuş. Bu durumu yakınmalarla anlatıp ablalarının doğacak çocuğa kol kanat olmalarını dilerken, önceki sekiz çocuğun geleceğinde de önemli bir rol oynayabileceklerini belirtmekten geri kalmıyordu. En büyük çocuğu on yaşında bir oğlanmış; okuyup adam olmak için can atan, akıllı, hevesli bir çocuk... ama anasının elinden ne gelirmiş ki? Acaba bu çocuk büyüyünce Sir Thomas'a Batı Hint Adaları'ndaki mülkünün yönetiminde yararlı olabilir miymiş? Her iş kabulleriymiş. Sonra genç bir çocuğun çalışmak üzere doğuya gönderilmesinin acaba ne gibi yolları varmış?

Bu mektup meyvesiz kalmadı. Barış ve iyilikseverlik bağları yeniden kuruldu. Sir Thomas dostluk vaatleriyle öğüt, Lady Bertram da parayla bebek çamaşırını gönderdi; mektuplarıysa Mrs. Norris yazdı.

İlk ağızda bu kadar yararlı olan bu barışma bir yıl içinde Frances Price için daha önemli bir çıkar sağladı. Mrs. Norris sık sık yakınlarına, zavallı kız kardeşiyle yav-

rularını aklından çıkaramadığını söylüyordu. Gerçi hepsi de Frances için birçok şey yapmışlardı ama Mrs. Norris daha fazlasını yapmak ister gibiydi. Sonunda, çaresiz, itiraz etti: Dileği zavallı Frances'i sayısız çocuklarının hiç olmazsa birinin bakım derdinden ve masrafından tümüyle kurtarmaktı. Elbirliği etseler de Frances'in en büyük kızının bakımını kendi üzerlerine alsalar nasıl olurdu? Bu kız dokuz yaşındaymış şimdi; gereksindiği ilgi ve özeni zavallı anası ona dünyada sağlayamazdı. Kızı alır yetiştirirlerse harcayacakları para ve zahmet, yapacakları insanlığın büyüklüğü yanında hiç kalırdı... Lady Bertram hemen ona hak verdi, "Bundan daha iyi bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Çocuğu hemen getirtelim."

Sir Thomas'ınsa böyle hiç koşulsuz ve hemencecik razı olmasına imkân yoktu. Öneriyi tartıyor ve duraksıyordu. Ciddi bir sorumluluktan bu. Böyle alıp yetiştirilen bir kızın geleceğini de yeterince sağlamak gerekirdi; yoksa onu ailesinden ayırmak iyilik değil zalimlik olurdu. Sonra Sir Thomas kendi dört çocuğunu düşünüyordu; kendi iki oğlunu ve kardeş çocuklarının birbirlerine âşık olma olasılığını filan da aklından geçiriyordu. Ama o itirazlarını ortaya sürmeye başlar başlamaz, Mrs. Norris onun sözünü yarıda kesti ve ortaya atılmış-atılmamış bütün itirazlara karşılık verdi: "Sevgili Sir Thomas, sizi tam manasıyla anlıyorum. Düşüncelerinizin cömertlik ve inceliğinin de değerini bilmez değilim ama zaten sizin gibi bir insandan da böylesi beklenir. İnsanın kol kanat gerdiği bir çocuğun geleceğini sağlamak için elinden geleni yapmasının yakışık alacağı konusunda da sizinle tamamen aynı düşüncedeyim. Böyle bir durumda, karınca kararınca, katkıda bulunmaktan kaçınmayacak bir kişi varsa o da herhalde benim. Kendim çocuksuz olduğuma göre, arkamdan kalacak üç kuruşçuk, kız kardeşlerimin çocuklarından başka kime gidecek? Kocam Mr. Norris'in

de bu konularda dosdoğru bir adam olduğundan eminim... Ama siz benim ne kadar az konuşan bir insan olduğumu, her düşündüğümü öyle hemen ortaya vurmadığımı bilirsiniz... Hiç yüzünden korkuya kapılıp da iyilik yapmaktan vazgeçmeyelim. Bir genç kıza iyi bir eğitim verip sosyeteye doğru dürüst girmesini başarabilirseniz büyük bir olasılıkla kızcağız başka hiçbir harcama gerektirmeden bir koca bulup yuva kuracaktır. Bizim yeğenimiz olan bir kız, daha doğrusu, Sir Thomas, sizin yeğeniniz olan bir kız, bu çevrede büyümekle kendisine bir sürü kazanç sağlayacaktır. İlle teyze kızları kadar güzel olur, demiyorum. Olamaz sanırım; ama sosyete böyle uygun koşullar altında girmesinin ona iyi bir evlilik yapma şansı kazandırması akla yakındır. Oğullarınızı düşünüyorsunuz. Ama bilmiyor musunuz ki öyle bir şeyler olması dünyadaki olasılıkların en cılızdır! Çünkü bir arada, kardeş gibi büyüyecekler. Ahlak açısından olanaksız böyle bir şey. Ömrümde ne gördüm ne de duydum. Daha doğrusu, böyle bir bağ kurulmasını önlemenin tek kesin çaresi, benim önerdiğim yoldur. Bir düşünün, Sir Thomas: Diyelim ki bu çocuk güzel bir genç kız oluyor, Tom ya da Edmund onu ilk olarak bundan yedi yıl sonra görüyorlar; işte asıl o zaman işler karışır bana kalırsa! Bu kızın bizlerden uzak, ihmal edilmiş, yoksulluk içinde büyüdüğünü düşünmek bile sizin iyi yürekli, sevimli oğullarınızdan birinden birinin ona âşık olmasına yetecektir! Ama şu yaştan itibaren onları bir arada yetiştirin: Bu çocuk kız kardeş olmaktan ileri gitmeyecektir.”

Sir Thomas, “Söylediklerinizde büyük gerçek payı var,” diye karşılık verdi. “Herkesin durumuna bu kadar uygun olan bir tasarının yoluna hayalî bir engel çıkarmak istemem. Ben yalnızca bu işe düşünmeden girişilmemesi gerektiğini belirtmek istedim. Mrs. Price’a gerçekten yararlı olabilmek, kendimize de onur payı çıkar-

mak için çocuğa kendi kızımızmış gibi bir gelecek sağlamamız şart. Sizin iyimser tahminleriniz doğru çıkmaz da kızcağız büyüyünce kendiliğinden iyi bir yuva kuramazsa, ona bunu biz sağlamayı boynumuza borç bilmeliyiz.”

Mrs. Norris, “Sizi tam manasıyla anlıyorum!” dedi. “Siz dünyanın en cömert, en düşünceli varlığısınız! Bu noktada aramızda asla fikir ayrılığı olmayacak, eminim bundan. Siz de çok iyi bilirsiniz ki ben sevdiğim iyiliği için elimden geleni yapmaya çırpınırım. Gerçi sizin yavrularınıza karşı duyduğum sevginin yüzde birini bile bu kıza duymama, onu öyle kendi kızım yerine koymama imkân ihtimal yok, ama yine de onu ihmal edersem kendimden öğrenirim. Kız kardeşimin çocuğu değil mi o da? Benim ona verebilecek bir dilim ekmeğim olduğu sürece çocukcağızın yokluk içinde sürünmesine dayanabilir miyim ben? Sevgili Sir Thomas, bütün kusurlarıma karşın iyi yürekliyimdir ben! Yoksul bir kadın sayılırım, ama pintilik yaptıktan sonra kendi yaşamsal ihtiyaçlarımdan kısarım, bence daha iyi! Demek istiyorum ki... Eğer siz bu işe karşı değilseniz ben hemen yarın zavallı kız kardeşime yazar, önerimi bildiririm. İşler karara bağlanır bağlanmaz çocuğu Mansfield Park’a getirmeyi de ben üzerime alıyorum. Siz hiçbir zahmete girmeyeceksiniz bunun için. Siz bilirsiniz, ben kendimi hiç düşünmem; bana zahmet olmuş, olmamış, hiç hesaba katmam... Dadıyı bu amaçla Londra’ya göndereceğim. Kendisi orada, saraçlık yapan kuzeninde geceler. Çocuğun da oraya getirilip dadıya teslim edilmesini yazarız. Portsmouth’tan Londra’ya gelmesi işten bile değil nasılsa! Posta arabasına koyarlar, Londra’ya kadar giden herhangi bir eli ayağı düzgün yolcu da ona göz kulak olur. Herhalde Londra’ya yolculuk yapan namuslu bir esnaf karısı filan bulmak her an için mümkündür.”

Sir Thomas, dadının kuzenine yapılacak olan baskından başka hiçbir şeye karşı çıkmadı. Böylece daha pahalı

ama daha doğru dürüst bir buluşma tarzı kararlaştırılıp işler kesinleşti ve bu insancıl tasarının zevki daha şimdiden çıkarılmaya başlandı. Aslında zevk ve hoşnutluk duygularından iki tarafa düşen payın birbirine eşit olmaması gerekirdi. Sir Thomas seçilen çocuğu gerçekten, her bakıma kanadının altına almaya kesin kararlıydı; Mrs. Norris'in ise çocuğun bakımı için bir kuruş bile harcamaya niyeti yoktu. Koşuşturup durmak, konuşmak ve karışık planlar kurmak konusunda bu hanım son derece cömertti; çevresindekilere insanlık öğüdü vermekte onun üstüne yoktu. Ama içindeki para sevgisi de başkalarına akıl verme sevgisine eşitti. Dostlarına para harcatmakta nasıl ustaysa kendi parasını hiç harcamamakta da o derece ustaydı. Hayallerinde kurduğundan daha az paralı bir evlilik yaptığı için, ilk baştan, parasını çok dikkatli harcamayı zorunluluk bilmiş ve bir "hesabını bilirlik" sayılan bu tutum zamanla bir zevk kaynağı olup çıkmıştı. Çocuksuz olduğu için hedefsiz kalan ilgi ve özen duygularını bu yolda doyumlar olmuştu. Ortada bakıma muhtaç çocuklar olsaydı, Mrs. Norris kuruluşlarını hesaplamazdı belki. Ama böyle oyalayıcı bir uğraşı olmadığından cimrilğine gem vuracak bir engel de yoktu. Kız kardeşi Frances'e karşı, bu para tutkusundan daha ağır basacak gerçek bir sevgi de beslemediğine göre, Mrs. Norris'in, bu kadar pahalı bir hayır işini tasarlayıp gerçekleştirmenin onur payından başka hiçbir payı üzerine almaması doğaldı. Ama belki kendini o kadar az tanıyordu ki bu konuşmalardan sonra Mansfield Park'tan ayrılıp papaz evine dönerken, dünyanın en cömert ablası ve teyzesi olmanın mutlu inancına kapılmış olması pek olasıdır.

Konu tazelendiği zaman papazın hanımı görüşlerini daha ayrıntılı bir biçimde açıkladı. Lady Bertram, serinkanlılıkla, "Çocuk önce nereye gelsin; size mi, bize mi?" diye sorduğu zaman da Mrs. Norris çocuğun bakımına

kendisinin herhangi bir katkıda bulunmasının tamamen olanakların dışında olduğunu bildirdi. Bunu duyan Sir Thomas hayli şaşırıldı. Kendisi çocuğun papaz evine yarasacağını ve çocuksuz olan teyzesi için iyi bir can yoldaşı olacağını düşünmüştü. Ama tamamen yanılmış olduğunu şimdi anlıyordu. Mrs. Norris küçük kızın, hele şu sırada, papaz evinde kalmasının söz konusu bile edilemeyeceğini üzülenek bildiriyordu. Zavallı kocasının sağlık durumu böyle bir düzenlemeyi olanaksız kılmaktaymış. Papaz Norris'in kanatlanıp uçması ne derece olanaksızsa, çocuk gürültüsünü kaldırabilmesi de o kadar olanaksızmış. Gün gelir adamcağız bacağındaki damla hastalığının derdinden kurtulabilirse işler başkalaşmış elbette; o zaman Mrs. Norris katlanacağı zahmetlerin üstünde bile durmadan, seve seve savarmış kendi sırasını. Ama şu sırada zavallı kocacığının bakımı bütün zamanını alıyormuş. Ve böyle bir şeyin sözünü bile etse adamcağızın keyfinin kaçacağından eminmiş.

Bunun üzerine Lady Bertram istifini hiç bozmadan, "Öyleyse kız bizim eve gelsin bari," dedi. Kısa bir duralamadan sonra Sir Thomas da her zamanki ağırbaşlılığıyla, "Evet, kızın evi burası olsun," dedi. "Biz ona karşı görevimizi yapmaya çalışırız. Hiç olmazsa burada kendi yaşında arkadaşlarla büyümek, bir de düzenli öğrenim görmek fırsatını bulur."

Mrs. Norris, "Çok doğru!" diye sevinçle konuştu. "Zaten bu iki nokta da çok önemli. Sizin Miss Lee için hiçbir şey fark etmez: Ha iki kıza ders vermiş, ha üç kıza, hepsi bir. Keşke ben de daha yararlı olabilseydim! Ama görüyorsunuz ya, elimden geleni yapıyorum. Fedakârlık yapmaktan yüksünen insanlardan değilim. Nitekim, her konuda akıl danıştığım biri olan dadının, üç günlük yokluğu beni ne kadar zorda bırakırsa bıraksın, gidip onu almasına ses etmiyorum... Maria, çocuğu herhalde o ta-

van arasındaki küçük, beyaz odaya koyarsın. Hani senin kızların eski odalarının yanındaki. Bence bu çocuk için en iyi yer orası olur. Miss Lee'ye yakın; kızlarınıza da pek uzak sayılmaz. Orta hizmetçilerinin hemen yanında oluşu çok elverişli. Çocuğun giyimine, bakımına filan hizmetçi kızların birinden biri yardım edebilir. Çünkü Ellis'in, kendi kızların gibi onun da oda hizmetçiliğini yapmasını beklemek haksızlık olur. Senin böyle düşüneceğini umuyorum. Zaten aslında bu kıza başka herhangi bir odayı vermeni ben asla mümkün görmüyorum."

Lady Bertram, bu düşünceye karşı çıkmadı.

Mrs. Norris, "Umarım iyi huylu bir kızdır," diye konuşmasını sürdürdü. "Böyle dostlar bulmakla başına nasıl bir devlet kuşu konduğunun farkına varır da değerini bilir, umarım."

Sir Thomas, "Gerçekten pek kötü huylu çıkarsa, onu evimizde barındıramayız, çünkü kendi çocuklarımızı düşünmek zorundayız," dedi. "Ama bu konuda fazla bir korkuya da kapılmamalı. Herhalde çocuğun değiştirmek isteyeceğimiz birçok yönünü göreceğiz. Çok bilgisiz, görgüsüz, acınacak kadar kaba saba olabileceğine de kendimizi hazırlamalıyız. Ama bunlar, giderilmesi olanaksız kusurlar değildir. Arkadaşlarına da pek bir zarar vermez umudundayım. Bizim kızlarımız yaşça ondan daha küçük olsaydı, aralarına böyle birini sokmazdan önce çok ciddi düşünürdüm. Ama bu durumda, böyle bir arkadaşlıktan kızlarım adına hiç korkmuyorum, gelecek çocuk adına da çok şey umuyorum."

Mrs. Norris, "Ben de aynen böyle düşünüyorum!" diye atıldı. "Daha bu sabah kocama tıpatıp bunları söylüyordum. Yalnız teyze kızlarıyla bir arada bulunmak bile bu kız için başlı başına bir eğitim olacaktır, diyordum. Miss Lee ona hiç ders okutmasa bile çocukçağız uslu ve akıllı olmasını teyze kızlarından öğrenir, diyordum."

Lady Bertram, “Umarım zavallı Pekin’ciğime eziyet etmez,” diye dilekte bulundu. “Zavallıya dokunmamasını daha Julia’ya bile yeni öğrettim.”

Sir Thomas, “Mrs. Norris’ciğim, kızlar büyüdükçe aralarında gereken düzey farkını gözetmek pek kolay olmayacak,” diye düşüncesini belirtti. “Öyle olmalı ki benim kendi kızlarım, kimliklerini hiçbir zaman unutmamakla birlikte kuzenlerini de hor görmesinler. Oncağız da kendini çok küçük görüp sıkılmasın, ama bir Miss Bertram olmadığını da her zaman aklında tutsun. Onların birbirleriyle güzel geçinmelerini dilerim. Kızlarımın akrabalarına hiçbir şekilde tepeden bakmalarına göz yummam. Ama yine de eşit olmaları imkânsız. Unvanları, varlıkları, hakları ve hayattaki beklentileri bakımından hep bambaşka kalacaklardır. Bu da çok ince bir noktadır. Bu konuda en doğru olan davranış yolunu seçmekte artık siz bize yardımcı olacaksınız.”

Mrs. Norris tamamen Sir Thomas’ın buyruğundaydı. Gerçi bunun çok çetin bir iş olduğu düşüncesinde Sir Thomas’a hak veriyordu ama kendi aralarında kolayca bir çözüm yolu bulabileceklerini umarak ona cesaret de aşıyordu.

Mrs. Norris’in kız kardeşine yazdığı mektubun boşa gitmediğini kestirmek zor olmayacaktır. Frances Price, bir sürü aslan gibi oğlu dururken ablalarının bir kız seçmesine azıcık şaşmış gibiydi, yine de öneriyi minnetle kabul etti. Büyük kızının iyi huylu, geçimli olduğuna onları inandırdı ve onların kızı geri çevirmeleri için asla bir neden çıkmaması dileğinde bulundu. Aynı zamanda kızcağzının biraz zayıf bünyeli ve çelimsiz olduğunu da eklemişti, ama hava değişikliğinin ona yarayacağını umuyordu. Zavallı kadın! Herhalde hava değişikliğinin bütün çocuklarına yarayacağını düşünüyordu!

Fanny Price, Bertram ailesinin kır evlerinde onların yanında yetişmiş, pek ilgi gösterilmeyen, içine kapanık bir kızdır. Ancak roman geliştikçe gerçek bir kahramana dönüşecek, ahlaki yetkinliği sayesinde sonunda kendisini Bertram ailesine bütünüyle kabul ettirecektir. Ne var ki Fanny, hep mücadele etmek zorunda kalacak; bir yandan kendi duygularıyla yüzleşirken bir yandan da yakın çevresinden gelen baskılara karşı koyacaktır.

Mansfield Park, tıpkı *Emma* gibi Jane Austen'in olgunluk dönemi eserlerindedir. Gerek anlatım biçimi, gerek din ve dinsel görev bilinci konularında bir tartışma başlatması bakımından Austen'in en ciddi romanı olarak kabul edilir.

#dünyaklasikleri #ingilizklasikleri #burjuvazi #çözülme #aile #aşk
#iktidarilişkileri #olasılık

Kapak resmi: Frederick Carl Frieseke

🌐 canyayinlari.com 🐦 twitter.com/canyayinlari 📘 facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-3943-9

9 789750 739439